

Надія РОЗКЛАДКА – молода письменниця, студентка 1-го курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Народилася в селі Бухуни Шишацького району на Полтавщині, середню освіту здобула у Великобузівському НВК (2017). У шкільні роки брала активну участь у літературно-мистецьких і науково-творчих конкурсах. Виборола диплом III ступеня Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Т. Г. Шевченка (2011). Лауреат XI Полтавського обласного конкурсу юних гумористів «Посміхнемось щиро Вишні» (2015, диплом II ступеня в номінації «Власні усмішки»).

Закохана в художнє слово, захоплюється читанням світової класики та сучасного українського письменства, робить перші – доволі впевнені – власні творчі кроки. Також займається рукоділлям, зокрема плетінням із бісеру, малює, співає, є учасником народного фольклорного ансамблю «Жива вода» імені Павла Бакланова факультету філології та журналістики ПНПУ.

ЯЛИНКА

Казка

На просторах лісових угіддях, де вирощувалися ялинки для продажу на Новорічні та Різдвяні свята, росла собі маленька Ялинка. Вона була така тендітна, що її навіть не було видно взимку під товстою сніговою ковдрою. У цій теплій постелі Ялинка спала до весни і бачила дивовижні сни... Ось вона стоїть, висока, струнка та пишна, у великому, просторому залі, залитому світлом від тисяч

лампочок. На її гілках виблискують позолотою різноманітні іграшки, срібний дощик, різнобарвними вогниками миготять гірлянди. А навколо лунає музика, дитячий сміх, люди співають і веселяться, водять хороводи довкруг красуні-ялинки.

Про все це вона почула від галасливих синичок, які взимку літають біля людських осель, багато чого наслухаються й надивляться, а потім роз-

повідують лісовим мешканцям. І кожна ялинка на галявині мріє про таку долю – потрапити на свято і бути королевою балу. Як же хотілося нашій Ялинці скоріше вирости! Тому вона жадібно всотувала кожну весняну краплинку, теплі струмені літнього дощу, тягнулася своїми гілочками до яскравого сонечка, щоб бути найстрункішим, найзеленішим, найшатнішим деревцем. Бо тоді її неодмінно оберуть!

Наставала зима, приходили лісники, придивлялися до ялинок, вимірювали їх, потім спилювали і ставили на зрізі синій штамп. О, це була особлива відзнака! Це означало, що мрія кожної ялинки здійснилась. Ялинки кудись відвозили, а ті, що залишалися, чекали своєї черги й жили сподіваннями.

– Які вони щасливі! – говорила Ялинка, дивлячись услід автомобілеві, що від'їжджав.

– Не сумуй, Ялинко, – відповідала їй старша сестричка, – колись настане й наша черга!

І ось цей день настав. Одного засніженого морозного ранку знову з'явилися лісники. Вони ходили, виконували свою звичну роботу. Ялинка, затамувавши подих, чекала і думала: чи оберуть сьогодні? Ось до неї підійшли, обміряли, про щось поговорили – і задизначала пилка. Нарешті настала ця довгождана мить: на її зрізі красується синій штамп!

Ялинки довго тряслися в автомобілі, що мчав засніженою зимовою дорогою, доки не опинилися в велелюдному місці. Це був ялинковий базар. Люди ходили, приглядалися до товару, торгувалися. Наша красуня Ялинка кликала душею перехожих:

– Візьміть мене! Я така пухнаста! Я так стара-лася стати найкрасивішим деревцем!

Підійшла якась жінка, роздивилася, запитала ціну, і Ялинка відчула, що її кудись понесли. Жінка йшла вулицею, і Ялинка бачила, що довкола чимало людей теж несуть у руках ялинки. Деревця обмінювалися поглядами і думали, що кожне з них потрапить у краще місце, ніж інші.

Ось жінка піднялася сходами, відчинила двері, зайшла до кімнати. Ялинка роззирнулася. Де вона? Ніяких тисяч вогнів, ані шуму, музики та співів. Це була звичайна міська квартира.

– Доню, поглянь, що я принесла! – сказала жінка.

І тільки тоді Ялинка помітила, що на ліжку лежала дівчинка.

– Ялинка... Яка вона чудова... – тихо промовила дівчинка.

Вона була тяжко хвора і вже довгий час не вставала з ліжка.

– Так, Дарусю, невдовзі ж Новий рік. І я купила для нас найкрасивішу ялинку з тих, що були на базарі.

Ялинці приємно було чути такі слова, і вона потроху почала зникати до цих людей. До того ж вони були дуже добрі. Мама весь час доглядала донечку. Тато дівчинки ввечері повертався з роботи, і вони разом вечеряли, обговорювали, як минув день. Приходила лікарка, давала дівчинці ліки. Коли Даринці ставало краще, уся сім'я раділа. Радісно було і Ялинці. Вона полюбила цю маленьку синьооку дівчинку з білими кучериками, схожою голівкою на кульбабку, яку Ялинка бачила на лісовій галявині. І ось настав переддень Нового року.

– Час прикрашати ялинку, Дарусю! – сказала мама, вносячи до кімнати ящик з іграшками.

Чого в нім тільки не було! Різнокольорові блискучі кульки, срібні ялинові шишки, дзеркальні бурульки, різноманітні скляні тваринки, сніговички, пташки, гірлянди, що сяяли різнобарвними вогниками, срібний та золотий дощик... Усі ці прикраси були для неї, для Ялинки! Як це було приємно! Вона почувалася найщасливішою у світі!

На Новий рік у гості до родини приїхали бабуся з дідусем. Свято відзначили тихо, за родинним столом, без шуму й галасу. Зовсім не так, як уявляла Ялинка, але це її вже не засмучувало. Тільки одного разу квартира наповнилася сміхом і галасом – то колядники прийшли привітати господарів зі святами.

Даринка часто підбігала до Ялинки, розмовляла з нею, роздивлялася іграшки. А одного разу взяла кольорові олівці й намалювала її на аркуші паперу.

Через деякий час знову прийшла лікарка, оглянула Даринку і сказала, що вона одужує. Ялинка не тямилася від щастя. Тепер вона свято вірила, що залишиться з дівчинкою назавжди, адже вони стали найкращими подружками.

Та одного дня іграшки й дощик з її гілочок познімали, знову склали до ящика, і Ялинку кудись понесли. Деревце опинилося надворі, біля сміттового бака. Ялинка лежала і відчувала, як сили покидають її. Хвоїнки жовтіли, осипалися з гілочок. Проте Ялинка ні про що не жалкувала. «Ну і нехай! – думала вона. – Не довелося мені сяяти серед величезної зали, залитої тисячами вогнів, не водили довкола мене хороводи, не було сміху та галасу. Проте я зіграла зболене серце хворої дівчинки і зустріла найкращу подружку, маленьку Даринку. Нехай зовсім на короткий час, але ж вона не забуде мене, або хоч погляне на малюнок, який лишився на згадку про мене».

Білий лапятий сніг кружляв і тихо лягав на землю. Пожовкла Ялинка засинала під білою ковдрою, востаннє згадуючи дівчинку, й від цього їй ставало тепліше. І тільки пустотливі синички цвірінькали неподалік...